Prometheus blødte af Kate af Gaia

Sidste nat døde jeg tusind dødsfald, hver af tusind snit
Og selvom jeg ønsker at forlade denne vej, må jeg forsætte.
Hvor meget mere kan min sjæl udholde, denne tur, der stjæler min ånde?
Når alle omkring mig plukket væk af denne langsomme Promethean død?

Dette sted af hjerter, så hurtigt dræner, reserver, dette forgyldte bur
Begravet i retfærdig trøst, skriger ud med naturligt raseri.
Når jeg er faldet, om på ødelagte knæ, skal du gøre ådsler samle det højeste
Hvor krager kagler i kampen, i stilhed, vil jeg græde.

Tilgiv dem forsigtigt, med Mors 'kærlighed, grav dybt, endnu dybere endnu
Som dem, der ernærede sig fra dette udmattede barn, ernær dig efter min vilje
Der stod jeg i sandheder så dybsindige, de blinde øjne for at se,
Som dødeligt kød rådner på deres lemmer, disse levende døde og mig.

Kan de da ikke se ud over denne dal, ud over deres fjendlige grænser?
Disse fjolser der søger konflikt, kæder dem stadig til jorden.
"Jeg er fri!" Råber de fra tårne høje men kender endnu ikke sig selv,
De ser kun kødet, de ikke er, men fanget i illusionernes net.

Jeg må slide og stå, jeg vil bløde en anden dag
På en eller anden måde igennem dette tågede plan kan jeg hjælpe dem
med at finde deres vej
Til midt jord, hvor ebbe møder flod, balancen i tidevandet
At klatre Olympus 'forrevne ansigt, hvor Prometheus er bosat.

Da hans gave ilden af sandhed, forfædrene af sindet,
Smedet fra hans kød, hans lever revet, hvor i morgen er dag findes,
Hans søgen efter prøvelser fornyer igen det daglige brøds offer
Er, hvor jeg deler disse selvsamme sandheder i den måde Prometheus blødte.